

satte i Flertallets Betænkning i Tjor med Hensyn til Regjeringens Forslag. Det var dens fornemste Opgave, det er stillet i Spidsen af Kommisjoriet, og der udvikles saa videre, hvilke enkelte specielle Spørgsmaal Ministeriet særlig ønsker besvaret af dem, hvorom Flertallet ifjor havde reist Tvivl, og man slutter da med udtrykkelig at begrænde Kommissionens Opgave derved, at Enderesultatet, hvortil den maatte komme, ikke maatte fjernes sig fra Regjeringens Forsvarsplan, saaledes som den var lagt af Kommissionen i 1881. De ville altsaa se, at denne Kommission har haft en særdeles bearbejdet, indnævret Opgave, og der kan ikke være Tale om, at de Resultater, den maatte komme til, kunde afgive noget som helst Vidnesbyrd om Rigtigheden af Regjeringens Forsvarsplan i det Hele, altsaa særlig om Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning. Jeg forudsætter, at den høitæredede Minister vil give mig fuldstændig Ret i denne min Betragtning af Regjeringens Hensigt med Kommissionens Betænkning. Svarende til denne Kommissionens Opgave, til dens Program, til Kommisjoriet, er naturligvis ogsaa dens Sammenfætning, den er derfor sammensat af Folk, hvis Overensstemmelse med Regjeringens Forsvarsplan man paa Forhaand vidste; vi kjende alle disse Navne, som ere nævnte i Kommissionen fra de tidligere Forhandlinger af denne Sag; navnlig de, der have fulgt saameget med som jeg for mit Vedkommende, vide, at de paa det ene eller andet Tidspunkt af Forhandlingerne om Sagen have deltaget deri, saa at deres Anskuelser derom ikke kunde være ukjendte. Jeg skal nu lige overfor denne Kommission, som altsaa har haft den specielle Opgave at imødegaa Flertallets Betænkning i Tjor, udtale min Aerkjendelse af den aabne, jeg kan sige loyale Fremfættelse af Kjendsgjerninger, som foreligger fra Kommissionens Side. Om der kan anføres Mere af Kjendsgjerninger og Oplysninger, tør jeg naturligvis ikke have nogen Mening om, men de Oplysninger, der ere fremsatte, gjøre Indtryk af at være fremsatte med fuld Aabenhed fra de Herrers Side. Lige overfor denne Erkjendelse kan det naturligvis ikke falde mig ind at ville gaa strengt i Rette med de Resultater, Kommissionen kommer til, byggede paa disse Oplysninger, disse Præmisser, thi Resultaterne og Konklusionen var jo befalet paa Forhaand. Kommissionen har imidlertid delt sig i et Flertal og tvende Mindretal. Altsaa med Hensyn til Udførelsen af Regjeringens Forsvarsplan have Meningerne været delte og det i ikke ringe Grad, idet de to Mindretal fjernes sig ikke uvæsentligt fra Regjeringens

Plan, saaledes at medens det ene Mindretal ikke har udført Forslaget i Detaillen, hvad det andet Mindretal derimod har gjort, har dette sidste Mindretal fremsat en Plan, der kun i et eneste Punkt falder sammen med Regjeringens, forøvrigt er det hele Forslag til en Befæstning af Kjøbenhavn fuldstændig nyt. Jeg har med megen Interesse læst denne Betænkning, og jeg kan kun sige, at medens det er en Selvfølge, at de Konklusioner, hvortil Kommissionen kommer, altsaa dens endelige Doms-Resultat, ikke svarer til Flertallets Indstillinger i Tjor, idet de jo selvfølgelig gaa ud paa at anbefale Regjeringens Plan, saa ere de Betragtninger, hvorfra dels Flertallet, dels Mindretallet er gaaet ud, de Præmisser, hvorpaa de ere byggede, de Oplysninger de have givet, af den Bestaffenhed, at jeg er overbevist om, at hvem der vil studere denne Betænkning udførlig og med Opmærksomhed, vil komme til Erkjendelse af, at de Anskuelser, der ere fremsatte i Flertallets Betænkning i Tjor, ere i alt Væsentligt stadfæstede ved denne Kommissions Oplysninger i den afgivne Betænkning. Den har endvidere fremsat ikke ganske saa Oplysninger, som have været nye i alt Fald for mig, og som yderligere for mig afgive et Vidnesbyrd om, at det hele Projekt om den kjøbenhavnske Landbefæstning er bygget paa i en forbausende Grad løse Overbetælselser over vore finansielle og personelle Kræfter.

Efter disse foreløbige Bemærkninger angaaende Kommissionsbetænkningen skal jeg med nogle Ord omtale Mindretallets Stilling i Udvalget. Det æredede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. B. Jensen) har jo i det Væsentlige været enig med Flertallet i en Henseende, nemlig, at den Behandlingsmaade, som denne Sag har været underkastet, har været i en ikke ringe Grad ensidig. Han stillede i Tjor Forslag om Behandlingen af Sagen i en kombineret, militær-parlamentarisk Kommission. Han har ikke gjentaget dette Forslag i Mar, hvad jeg finder ogsaa fra hans Side fuldstændig rigtigt, og jeg skal derfor ikke yderligere vende mig til dette æredede Medlem. Det andet, det større Mindretal har derimod i sin Betænkning fremsat nogle Klager, nogle Jeremiader over Flertallets Stilling til Sagen. Det udtaler saaledes en Beklagelse over, at det er Flertallet, som har overført den politiske Kamp paa Forsvarsjagens Omraade, og det beklager sig over, at man atter i Mar vil lade Forsvarssagen blive bragt som Offer paa Visnepolitikens Alter. Det forbanter mig, at Ordførerne for Regjeringspartiet virkelig tro sig besviede